

Jordi Sierra i Fabra

El país dels dracs

Il·lustracions de Javi García

1

Fa molts i molts anys

(més dels que algú normal pot recordar)

Fa molts, molts anys, no sé quants perquè jo no hi era, hi havia a les terres de ponent, més enllà dels grans llacs i la serralada de cims nevats, a la llunyana península de Shaykay, un petit regne poblat per dracs plàcids.

Havien viscut allà des de l'inici dels temps i vivien no solament en pau, sinó també feliços,

amos del seu destí, amb tot el que necessitaven per ser un dels pobles més tranquils del món. Les llegendes parlaven d'un primer drac que havia arribat a Shaykay travessant els llacs i la serralada, sol, desafiant els perills d'aquell viatge tan llarg. Era un drac aventurer, únic, valent i especial. Així i tot, si la llegenda era certa i el gran drac havia fet aquell viatge en solitari, com podia ser que durant els anys i els segles següents hi hagués nascut i s'hi hagués desenvolupat tot aquell poble de dracs?

Potser les llegendes són només això, llegendes.

Contes per a dragonets.

En tot cas, sempre va ser un misteri.

Les terres dels dracs s'estenien pels quatre punts cardinals. A l'oest les limitava l'oceà d'aigües braves, les ones del qual trencaven contra els penya-segats amb gran estrèpit i alçant grans

muntanyes d'escuma blanca. Al sud s'estenia una immensa plana seca batuda pel sol, amb temperatures extremes que cap d'ells no havia gosat mai desafiar. Al nord naixien els gels, tan freds que, només de trepitjar-los una estona, les potes dels dracs quedaven congelades, i ells perdien tota la seva energia, perquè la calor era la font de la seva existència. A l'est quedava el camí que havia seguit el Gran Drac en el seu viatge a través dels llacs i les muntanyes nevades. Un camí que cap d'ells no havia tornat a emprendre mai.

Per què?

Allà s'hi trobaven bé.

Vés a saber què hi havia lluny d'aquella contrada.

Les terres dels dracs eren fèrtils, amb grans boscos que els proporcionaven els fruits i les tiges de què s'alimentaven. Una altra llegenda

deia que ells, en temps passats, havien estat devoradors de carn, i que per necessitat, en mancar-los aquesta menja, un dia, o al cap d'una generació, s'havien convertit en herbívors, com els grans dinosaures que havien poblat la terra milions d'anys enrere.

Els dracs de la península de Shaykay vivien en coves, al bell mig dels grans boscos, a l'interior d'un cingle que els servia de refugi, i que havia estat excavat per la pluja fins al subsòl, i hi havia dibuixat passadissos llargs de sostre molt alt on es reunien i hi dormien.

Aquella era la seva llar.

L'avantatge més gran de viure allà, a més de no faltar-los mai el menjar i la llibertat de què gaudien, era que la temperatura es mantenia eternament estable. Un microclima perfecte. Per aquest motiu gairebé mai no feien servir el foc de les seves entranyes. No els calia. Si un drac

s'enfadava i rugia, i llançava un doll de foc per la boca, fins que no havia passat un dia, com a mínim, no podia tornar a fer-ho, perquè per recarregar-se de calor els pulmons calia que s'es-tigués d'obrir la boca tot aquell temps. I tampoc no era una flamarada enorme. Una vegada a l'any se celebraven les Olimpíades dels Dracs, i una de les proves que més agradaven era la de treure foc pels queixals en dues categories: una, a veure qui arribava més lluny amb el doll de flames, i l'altra, a veure qui les feia brollar més calentes. Les altres proves, quasi totes de resistència, com ara a veure qui corria la distància més llarga o qui ho feia més de pressa, sempre despertaven menys entusiasme, si exceptuem les de lluita i habilitat, en les quals només es podien fer servir les potes del davant. Si algú obria la boca i ensenyava les dents, el desqualificaven. La resta de proves consistien a llençar una pe-

dra com més lluny millor; a arribar en el mínim temps possible a la capçada de l'arbre més gros del poble, una sequoia gegantina de cent dracs d'alçada i amb un tronc tan gruixut que ni deu dracs agafats de la mà no el podien abastar...

Els dracs podien semblar animals, però eren molt i molt intel·ligents.

Tenien els seus ritus, els seus costums, les seves normes, la principal de les quals era protegir i tenir cura dels més petits.

En néixer, el seu color era com groguenc. Després passava a ser rosat, violeta i, de mica en mica, en cosa d'un any, ja anava tornant-se verd, com ho eren tots. Un verd brillant i lluminós. No podien volar, perquè tenien les ales molt petites, però en desplegar-les el seu aspecte esdevenia d'allò més majestuós. La seva espina dorsal formava una llarga escala des del cap fins a la punta de la cua.

I què era el que més agradava a un drac?
Que li fessin pessigolles de panxa enlaire.
Aleshores es tornaven bojós de plaer.
Tota aquesta felicitat, aquesta pau, aquesta
vida tranquil·la, va quedar truncada aquell dia.
El dia que ells van arribar a la península.
I qui eren «ells»?